

# Část první



*Vše, co se snažíte najít, už vás dávno našlo.*

*Je to ve vás.*

Ramés Balsekar

Dno plechového hrníčku mizí pod horkým indickým čajem s mlékem. Proud přeslazeného nápoje tekoucí z objemné konvice ustane a na hladině začne poskakovat pěna krémové barvy. Čaj připravený správně a ve správný čas. Značně uvolněná a v opojení z doznívající ásanové a pránájámové praxe usedám ve svém pokoji ke stolu a otevírám laptop. Přibližuji horký hrnek k ústům a nahlas usrkávám. Odkládám čaj vedle tmavé sošky boha Ganéši, který na naší cestě odstraňuje překážky, a zhoupnutím se na židli zakláním hlavu. Zničehonic se nahlas rozesměji. Přikládám prsty na klávesnici a začínám konečně psát.

Pohled z ášramového okna mi skýtá podívanou na altánek, kde se před prudkým sluncem schovávají tři osoby. Dvě z nich sedí v křeslech s rozečtenou knihou. Jejich opálené tváře s jemnými rysy naznačují uvolněnost.

Třetí, lektorka jógy, má vedle nich rozvinutou podložku a pomalými pohyby uvádí své tělo do jemného plynutí střídajících se ásan. Obraz klidu indického podvečera. V okolí ášramu je cítit blaženost z čirého bytí. Vracím pohled ke klávesnici a zamýšlím se nad dlouhou duchovní cestou, kterou jsem ušla a na které snad po letech sklízím nějaké ovoce.

Na monitoru se objevují první slova. Začíná příběh obyčejné holky, která se jednoho dne rozhodla, že se chce stát lektorkou jógy. Proč? Z vnitřní pohnutky, kterou si nedokázala vysvětlit. Nakonec se tak stalo – bez důvodu, bez otázek proč a jak. Nebyla to procházka růžovou zahradou za zpěvu šanti mantry (*šanti* v sanskrtu znamená mír), ale naopak. Jeden z učitelů jógy, pan Rudolf Skarnitzl, řekl: „Tím, že se ti něco daří a lidé tě chválí a klepou po rameni, akorát uvízneš na jednom místě jako hřebík, který je nepřetržitým poklepáváním zatloukán hlouběji. Naopak pořádný kopanec tě může posunout o podstatný kus dopředu.“

Tak tomu bylo i na mé cestě. Dostala jsem pořádný kopanec. A ne jeden.